

Sygn. akt II AKa 57/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Urban

Sędziowie: SSA Edward Loryś

SSA Piotr Moskwa (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Rączy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

- Grażyny Zięby-Białowąs,

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r.

sprawy **B. P.** o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K 6/13

I. **u t r z y m u j e** zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną,

II. **z w a l n i a** skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem Apelacyjnym,

III. **z a s ą d z a** od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. C.– Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

B. P. skazany został prawomocnymi wyrokami:

1. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 9 grudnia 1999 r., sygn. akt **II K 1132/99**, za występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k., popełniony w dniu 6 października 1999 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, zamienioną na zastępczą karę 90 dni pozbawienia wolności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 28 kwietnia 2005 r., sygn. akt II K 1132/99, VI Ko 3536/04, VI Wo 26/00, utrzymanego w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 września 2005 r., sygn. akt II Kzw 224/05;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 30 maja 2000 r., sygn. akt **II K 360/00** za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. popełnione 11 marca 2000r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł, przy czym, postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 15 lutego 2002 r., sygn. akt VI Ko 654/01 Sąd Rejonowy w Rzeszowie zarządził wobec skazanego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności,

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 30 maja 2000 r., sygn. akt **II K 361/00** za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. popełnione 3 grudnia 1999 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, przy czym, postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 26 marca 2003 r., sygn. akt VI Ko 1686/02 Sąd Rejonowy w Rzeszowie zarządził wobec skazanego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności,

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 18 marca 2004 r., sygn. akt II K 869/03 połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 30 maja 2000 r., **sygn. akt II K 360/00 i II K 361/00**, wymierzając karę łączną 12 miesięcy pozbawienia wolności;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 26 października 2000 r., sygn. akt **II K 908/00**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 8 lutego 2001 r., sygn. akt II Ka 29/01, za występki z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu 2 lipca 2000 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, której wykonanie zarządził na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 25 marca 2004 r., sygn. akt II K 908/00, VI Ko 3319/03;

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 13 lipca 2001 r., sygn. akt **II K 625/01**, przy uwzględnieniu zmian wynikających z treści wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 12 listopada 2001 r., sygn. akt II Ka 550/01, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnionych w okresie od 29 sierpnia 1999 r. do 19 czerwca 2000 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 5 marca 2003 r., sygn. akt **II K 566/02**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 2003 r., sygn. akt II Ka 383/03, za:

a. występki z art. 278 § 1 k.k., popełniony w dniu 31 października 2001 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b. występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu 1 listopada 2001 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

c. występki z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od 1 do 9 listopada 2001 r., na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

d. wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., popełnione w dniu 12/13 listopada 2001 r., na karę 14 dni aresztu,

e. występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu 27 grudnia 2001 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym orzeczono karę łączną w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

7. wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 maja 2004 r., sygn.

akt **II K 25/04**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w R. z dnia 21 października 2004 r., sygn. akt II AKa 70/04, za przestępstwo z art. 310 § 1 i § 2 k.k. oraz § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w dniu 22 lutego 2000 r., na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

8. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 29 marca 2006 r., sygn. akt **II K 270/06**, za:

a. ciąg przestępstw z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 31 § 2 k.k., popełniony w dniu 5 marca 2010 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b. ciąg przestępstw z art. 278 § 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnionych w okresie od 7 grudnia 2004 r. do 3 stycznia 2005 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczono karę łączną w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności;

9. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 7 sierpnia 2009 r., sygn. akt **II K 626/08**, przy uwzględnieniu zmian wynikających z treści wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 23 grudnia 2009 r., sygn. akt II Ka 589/09, za:

a. wykroczenie z art. 122 § 2 k.w., popełnione w bliżej nieustalonym dniu na przełomie kwietnia i maja 2008 r., na karę 600 zł grzywny,

b. występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 312 §2 k.k., popełniony w dniu 8 maja 2008 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 29 czerwca 2010 r., sygn. akt **II K 289/10**, za:

a. występki z art. 291 § 1 k.k., popełniony w dniu 16 października 2009 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b. występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 16 października 2009 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c. występki z art. 178a § 2 k.k., popełniony w dniu 1 lutego 2009 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczono karę łączną w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządzono na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt II K 289/10, VI Ko 5233/11, VI D 354/10, utrzymanego w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 22 maja 2012 r., sygn. akt II Kzw 232/12;

11. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 8 kwietnia 2010 r., sygn. akt **X K 180/10**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 26 sierpnia 2010 r., sygn. akt II AKa 337/10 za:

a. występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 18 marca 2009 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b. występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 19 marca 2009 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczono karę łączną w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności;

12. wyrokiem Sądu R. w R. z dnia 14 lutego 2011 r., sygn. akt **X K 2241/10**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II Ka 185/11, za występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29. 07. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k.k., popełniony w dniu 5 marca 2010 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

13. Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 26 września 2011 r., sygn. akt **II K 1129/10**, za:

a. występki z art. 244 kk, popełniony w dniu 21 lipca 2010 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b. występki z art. 244 kk, popełniony w dniu 27 sierpnia 2010 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- c. występki z art. 244 kk, popełnione w dniu 25 września 2010 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- d. występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w okresie pomiędzy 22 a 23 września 2010 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- e. występki z art. 244 kk, popełnione w dniu 28 września 2010 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczono karę łączną w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

14. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 13 października 2011 r., sygn. akt **II K 665/11** za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 15 czerwca 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności **z warunkowym zawieszeniem jej wykonania** okres próby 2 lat;

15. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 14 grudnia 2011 r. sygn. akt **X K 1481/11** za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 21 czerwca 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności **z warunkowym zawieszeniem jej wykonania** na okres próby 3 lat,

16. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt **II K 341/12** za przestępstwa:

a. z art. 62 ust. 3 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełnione w dniu 8 września 2011 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

b. z art. 62 ust. 1 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 kk popełnione w dniu 17 września 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczono karę łączną w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, **zawieszając** warunkowo jej wykonanie na okres próby 3 lat.

Z powodu wniosku skazanego oraz z urzędu w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego wyżej opisane jednostkowe skazania na kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem łącznym z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K 6/13:

I. rozwiązał węzły kar łącznych orzeczonych w wyrokach: Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 8 kwietnia 2010 r., sygn. X K 180/10 i Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 29 czerwca 2010 r., sygn. II K 289/10,

II. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności: kary 3 miesięcy pozbawienia wolności stanowiącej równoważnik kary 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie II K 1132/99 (pkt 1) i kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 361/00 (pkt 3) **wymierzył** skazanemu B. P. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności: kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 25/04 (pkt 7) i kary 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 360/00 (pkt 2) **wymierzył** skazanemu B. P. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności: kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 625/01 (pkt 5) i kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 908/00 (pkt 4) **wymierzył** skazanemu B. P. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 kk w miejsce jednostkowych pozbawienia wolności: kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 626/08 (pkt 9b), kary 6 miesięcy pozbawienia

wolności orzeczonej w sprawie X K 180/10 (pkt 11a), kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie X K 180/10 (pkt 11b) oraz kary 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 289/10 (pkt 10c) **wymierzył** skazanemu B. P. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych pozbawienia wolności: kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 289/10 (pkt 10a), kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 289/10 (pkt 10b) i kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie X K 2241/10 (pkt 12) **wymierzył** skazanemu B. P. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do pozostałych skazań,

VIII. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonych kar łącznych wymienionych w pkt od II do VI zalicza skazanemu okresy odbytych już poszczególnych kar jednostkowych pozbawienia wolności (ograniczenia wolności), a na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt VI okresy od 1 lutego 2009 r. do 2 lutego 2009 r. i od 16 października 2009 r. do 29 grudnia 2009 r. w sprawie II K 289/10,

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych,

X. na podstawie § 14 ust. 5 i § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) Dz. U. Nr 163, poz. 1348 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w R. ul. (...) kwotę 472,32 zł (czteryście siedemdziesiąt dwa złote 32/100) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej skazanemu B. P. w dotychczasowym postępowaniu przez adwokata G. C..

Powyższy wyrok łączny zaskarżył apelacją obrońca skazanego **z a r z u c a j ą c** rażąco niewspółmierność kary orzeczonej przez Sąd, gdyż kara ta nie uwzględnia w należyтым stopniu okoliczności dotyczących skazanego, a mających wpływ na ograniczenie wysokości przedmiotowej kary łącznej.

Z uwagi na powyższe na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. **w n o s i o**:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie V i wymierzenie skazanemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności 6 miesięcy,
2. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie VI i wymierzenie skazanemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności 6 miesięcy, ewentualnie
3. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, niezależnie od tego że rzeczywiście kary łączne wymierzone skazanemu w punkcie V i VI wyroku ustalone zostały na zasadzie asperacji. Nie oznacza to jednak, że tak ukształtowana kara łączna jest rażąco surowa. Wprawdzie słusznie skarżący podnosi, iż przestępstwa za które wymierzono kary, które uległy połączeniu w wyżej wspomnianych punktach wyroku, zostały wymierzone za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a skazany przeszedł terapię tj. uczestniczył w programie resocjalizacji sprzyjający przygotowaniu do readaptacji społecznej skazanych w zakresie przeciwdziałania uzależnieniom oraz nadużywania alkoholu lub używania narkotyków. Uczestniczył również w programie edukacyjnym z zakresu profilaktyki przeciwdziałania uzależnieniom od narkotyków pt. (...). Te okoliczności winny być brane pod uwagę, a jak przekonuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku zostały one pominięte przez Sąd I instancji. Nie sposób jednak przyjąć, by w oparciu o te okoliczności należało znacząco redukować kary łączne orzeczone względem oskarżonego. Z tego już więc powodu nie można przyjąć, że kary te są rażąco surowe, co uzasadniałoby korektę zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez skarżącego. Podkreślić bowiem należy, że Sąd prawidłowo ustalił i fakty te w świetle prawomocnych wyroków zalegających w aktach sprawy nie mogą budzić wątpliwości, iż B. P. jest osobą wielokrotnie karaną na przestrzeni wielu lat, wobec której zabiegi resocjalizacyjne

podejmowane w warunkach wolnościowych, a nawet w izolacji nie przynosiły pożądanego skutku. Ponadto pomimo jego poprawnego zachowania w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, uczestnictwa w programach resocjalizacyjnych i readaptacyjnych, jego prognoza penitencjarna jest nadal negatywna. W tych uwarunkowaniach nie można przeceniać faktu uczestnictwa przez skazanego we wcześniej wspomnianych terapiach i w oparciu o to domagać się znaczącej redukcji orzeczonych względem niego kar łącznych, a tym bardziej do ukształtowania tych kar na zasadzie absorpcji. Pomimo więc tego, że Sąd I instancji nie wskazał wprost na okoliczność łagodzącą w postaci uczestnictwa skazanego w wyżej podanych terapiach zasadnym jest stanowisko, że te okoliczności nie mogły wpłynąć na wysokość orzeczonych kar łącznych, przy uwzględnieniu w omawianym przypadku przeważającej liczby okoliczności negatywnych. Reasumując stwierdzić należy, iż wymierzone skazanemu kary łączne w punktach V i VI wyroku odpowiadają wszelkim dyrektywom łączenia kar tj. uwzględniają z jednej strony bliski związek podmiotowo - przedmiotowy przestępstw, za które poszczególne kary zostały wymierzone z jednej strony, z drugiej zaś dyrektywy związane z realizacją celów kary, o których mowa w art. 53 k.k.

Wydaje się bowiem, iż można uznać za ugruntowany w orzecznictwie i doktrynie pogląd, który Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni akceptuje, że stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, a więc to, czy popełnione one zostały w niewielkich odstępach czasu, czy też na przestrzeni miesięcy i lat oraz to, czy przestępstwa te skierowane były przeciwko tym samym dobrom chronionym przez prawo, czy były przestępstwami różnorodnymi, wpływa na wymiar kary łącznej przede wszystkim. Nie można jednak uznać, że stopień tego związku jest jedynym wyznacznikiem kary łącznej orzekanej w wyroku łącznym. Niewątpliwie bowiem przy wydaniu wyroku łącznego i miarkowaniu kary łącznej należy brać pod uwagę część okoliczności wskazanych w § 2 art. 53 k.k., dotyczących przede wszystkim zachowania skazanego po popełnieniu przestępstwa, ale nie tylko bo również jego uprzednią karalność. Kara łączna wymierzana w wyroku łącznym musi uwzględniać ponadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, o których mowa w § 1 art. 53 k.k. Wspomniany wyżej przepis znajduje zatem, przynajmniej częściowe zastosowanie, przy wymierzeniu kary łącznej w wyroku łącznym i w związku z tym okoliczności w nim wskazane, a wyszczególnione wcześniej, winny być badane przez Sąd rozpoznający sprawę i uwzględniane nie tylko na wniosek stron, ale także z urzędu (por. Kodeks karny cz. Ogólna, Komentarz red. A. Zoll, Kraków 2004, T. I, s. 1133 i 1135, D. Kala: Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, Toruń 2003, s. 104-106, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007 r., III KK 394/06, R-OSNKW 2007, poz. 772).

W tym stanie rzeczy, nawet przy uwzględnieniu poprawnego zachowania skazanego w trakcie odbywania kary, jego aktywnej postawy w procesie resocjalizacji objawiającej się w uczestnictwie w programach readaptacyjnych, które zresztą mogą być wynikiem jego dobrego przystosowania do warunków izolacji, stwierdzić należy, że uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego przemawia za kształtowaniem kar z uwzględnieniem zasad zbliżonych do zasady kumulacji.

Na marginesie należy zauważyć, że powyższe uwagi zachowują swą aktualność również w stosunku do kar łącznych orzeczonych w pozostałych punktach zaskarżonego wyroku.

Przechodząc do rozważenia sugestii skazanego przedstawionych w trakcie postępowania odwoławczego, zauważyć na wstępie należy, że w omawianym przypadku mamy do czynienia z wielokrotną karalnością skazanego i w dodatku na podstawie różnych wyroków, obejmujących skazania za przestępstwa popełnione w różnych okresach.

Wydaje się więc, że z uwagi na te uwarunkowania celowym będzie w tym miejscu poczynić kilka uwag natury ogólnej, związanych z orzekaniem o karze łącznej w ramach postępowania o wydanie wyroku łącznego. Pomimo bowiem tego, że przepisy prawa regulujące przedmiotową materię pozostają prawie niezmiennie od wielu lat, praktyka orzecznicza i wykładnia tych przepisów przeszła daleką ewolucję. Niezależnie jednak od tego można pokusić się o wyrażenie poglądu, że jedną z fundamentalnych zasad prawa karnego jest, by jego przepisów nie interpretować rozszerzająco, tak sprawiedliwe jest, aby przepisów o karze łącznej nie stosować w sposób dalece niekorzystny dla skazanego, bez racjonalnych ku temu powodów.

W praktyce orzeczniczej, gdy w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego do rozważenia przy wymierzaniu kary (kar) łącznej pozostawało sądowi orzekającemu kilka, a nawet kilkadziesiąt wyroków jednostkowych, zasadnicze wątpliwości budziło to, które z kar i w jakiej kolejności należy połączyć, aby wypełnić w sposób właściwy dyspozycję przepisu art. 85 k.k. Ukształtowała się praktyka, chociaż nie jednolita, że gdy relacje między kilkoma wyrokami, co do których analizowane były podstawy do wydania wyroku łącznego, stwarzały możliwość rozwiązań alternatywnych, to w takich wypadkach należało wybierać taki wariant, który stanowił - w zakresie możliwości orzeczenia kary łącznej - rozstrzygnięcie dla skazanego najkorzystniejsze (zob. wyrok SN z dnia 28.10.1993 r., III KRN 238/93, OSNKW 1994/1-2/11; odmiennie - zob. postanowienie SN z dnia 03.11.2003 r., IV KK 295/02, OSNKW 2004/1/7; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 23.12.2002 r., II AKa 225/02, OSA 2003/4/31). Stanowiska temu przeciwne sprowadzały się natomiast do stwierdzenia, że na gruncie przepisu art. 85 k.k. (art. 66 k.k. z 1969 r.) rzeczywisty zbieg przestępstw jest na tyle jednoznacznie, obiektywnie i jasno zdefiniowany, że w zakresie łączenia kar "nie jest dopuszczalna jakaś wybiórczość, mniej lub bardziej dowolna kompozycja ze strony sądu". Zawarte w art. 85 k.k. sformułowanie "pierwszy wyrok", oznacza chronologicznie najwcześniejszy z wyroków objętych postępowaniem w sprawie o wydanie wyroku łącznego. **Połączeniu zatem mogą ulec kary orzeczone za przestępstwa popełnione przed datą tego pierwszego wyroku. Inaczej rzecz ujmując, pierwszy wyrok, o którym mowa w art. 85 k.k., to wyrok, który zapadł przed popełnieniem przez skazanego kolejnych przestępstw.** Ustawodawca w celu identyfikacji "pierwszego wyroku" nie dokonał takiego przeciwstawienia, ale użył zaimka wskazującego, względem jakich przestępstw ten wyrok ma być pierwszy - wobec "tych", które przed jego wydaniem zostały popełnione. Pierwszy wyrok skazujący stanowi cezurę czasową rzeczywistego zbiegu przestępstw; ma odgradzać zbiegi przestępstw popełnionych przed - i po tym wyroku (z uzasadnienia postanowienia SN z dnia 03.11.2003 r., IV KK 295/02, OSNKW 2004/1/7).

Kluczowe znaczenie miała więc odpowiedź na pytanie, czy sąd orzekający ma swobodę w dobieraniu (możliwych do połączenia) wyroków, a więc czy może je konfigurować w taki sposób, by dobierać je jak najkorzystniej dla skazanego, czy przeciwnie - cezurą tego doboru jest data wydania chronologicznie pierwszego wyroku. Ostatecznie Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów podjął w dniu 25.02.2005 r. uchwałę (I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13), której nadał moc zasady prawnej, a w której stwierdził, że zawarty w art. 85 k.k. zwrot: "**zanim zapadł pierwszy wyrok**" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa - i od tego czasu, jak się wydaje, jest to pogląd powszechnie stosowany w praktyce orzeczniczej.

Początkowo jedynie niektóre sądy nie dostrzegały, że możliwe jest oczywiście wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie "pierwszy wyrok", zamykający kolejne "grupy przestępstw" pozostających w zbiegu.

Kolejnym zagadnieniem, który wywoływał i nadal wywołuje kontrowersje, jest problematyka granic, w jakich sąd może orzec karę łączną w wyroku łącznym, jeśli co najmniej jedną z łączonych kar jest kara łączna (orzeczona wcześniej bądź to w wyroku jednostkowym, bądź to w wyroku łącznym, który z chwilą wydania nowego wyroku łącznego traci moc - art. 575 § 1 k.p.k.). Dość powszechnie dominował w przeszłości pogląd, że w wyroku łącznym obejmującym wyroki, w których wymierzono karę łączną lub kary łączne, łączy się wprawdzie kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, ale ze względu na prawomocność rzeczy osądzonej granice nowej kary łącznej wyznaczają także poprzednie kary łączne lub kara łączna (zob. wyrok SN z dnia 22.03.1973 r., I KR 425/72, OSNKW 1973/7-8/96 oraz wyrok SN z dnia 06.09-2000 r., III KKN 340/00, LEX nr 51106; wyrok SN z dnia 22.06.2004 r., V KK 50/04, LEX nr 109520). Podnoszono przy tym, że nowa kara łączna nie może być wyższa niż suma uprzednio orzeczonej kary łącznej i pozostałych kar podlegających połączeniu w wyroku łącznym. Takie stanowisko prezentowane było również na gruncie kodeksu karnego z 1969 r. (zob. wyrok SN z dnia 25.07.1972 r., V KRN 285/72, Biul. SN 1972, nr 11, poz. 131). W orzecznictwie sądów prezentowane były i poglądy temuż przeciwne (zob. m. in. wyrok SA w Lublinie z dnia 18.07.2002 r., II AKa 164/02, Prok. i Pr. 2003/4/32), a w ostatnich latach Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że ustawodawca nie unormował odrębnie kwestii orzekania kary łącznej w wyroku łącznym. Mimo oczywistej możliwości nie uzupełnił treści art. 85 k.k. czy 86 § 1 k.k., tak by przy orzekaniu kary łącznej w wyroku

łącznym sądem brał za podstawę, w miejsce kar jednostkowych wymierzanych za zbiegające się przestępstwa, kary łączne, jeżeli zostały orzeczone w poszczególnych sprawach. Jednoznaczne językowo brzmienie art. 86 § 1 k.k. (przy braku odmiennej regulacji) zobowiązuje sąd do rozwiązania kary łącznej orzeczonej w uprzednim wyroku łącznym i wymierzenie nowej kary łącznej w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych orzeczonych tymi wyrokami do sumy kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa. Nie ma zatem żadnych podstaw do zaakceptowania tezy, że "granice nowej kary łącznej wyznaczają także poprzednie kary łączne" (zob. wyrok SN z dnia 21.08. 2007 r., II KK 96/07, Biul. PK 2007/15/5). W jednym z kolejnych orzeczeń Sąd Najwyższy podniósł, że granice wymiaru kary łącznej, określone w art. 86 § 1 in principio k.k., obowiązują, legę non distinguente, zarówno w wypadku jednoczesnego orzekania tej kary, jak i w wypadku orzekania jej w wyroku łącznym - niezależnie od tego, czy wyrokami podlegającymi łączeniu orzeczono wyłącznie kary za poszczególne przestępstwa, czy także kary łączne (zob. postanowienie SN z dnia 04.07.2007 r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74). Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 31-07.2008 r. (II AKA 208/08, Biul. SA Ka 2008/4/24, KZS 2009/1/111) stwierdził wprost, że sąd wydający nowy, kolejny wyrok łączny nie tylko, że nie jest związany wymierzonymi w poszczególnych sprawach karami łącznymi, ale i granic nowej kary łącznej nie wyznaczają mu poprzednie kary łączne orzeczone w wyrokach łącznych. O żadnej w tym względzie powadze rzeczy osądzonej nie może być mowy. Godzi się również przywołać orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2006 r. (III KK 367/06, R-OSNKW 2006/2212) w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że żadne uregulowanie prawne nie daje podstaw do związania sądu wydającego nowy wyrok łączny w trybie art. 575 § 1 k.p.k. wysokością kary łącznej orzeczonej poprzednim wyrokiem łącznym, bo traci ona moc, tak jak cały poprzedni wyrok łączny. Sąd wydając nowy wyrok łączny, na podstawie art. 575 § 1 k.p.k., w oparciu o zaistniałe przesłanki, orzekając karę łączną bierze za podstawę jej wymierzenia - stosownie do treści art. 85 k.k. - kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, objęte wyrokami połączonymi tym wyrokiem łącznym. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy w powyższym orzeczeniu zastrzegł, że w wypadku gdyby w prawomocnym wyroku objętym następnie wyrokiem łącznym orzeczona została kara łączna obejmująca kary jednostkowe wymierzone za zbiegające się przestępstwa, to ta kara łączna nie podlega "rozwiązaniu" i powinna być traktowana jako kara wchodząca w zakres sumy kar wymierzonych poszczególnymi wyrokami, połączonymi wyrokiem łącznym. Wyrokiem łącznym łączy się prawomocne wyroki, ta prawomocność dotyczy również kary łącznej, która została wymierzona - zgodnie z regułą określoną w art. 85 k.k. - w konkretnej sprawie (lub sprawach) objętych następnie wyrokiem łącznym. Powyższa teza budzi zastrzeżenia o tyle, że w wielu przypadkach, niezależnych od postawy samego skazanego (oskarżonego), np. w przypadku wyłączenia sprawy w części i przekazania jej do rozpoznania innemu sądowi, granice kary łącznej zależne byłyby od tego, czy dany sprawca został skazany za popełnione przez siebie przestępstwa, pozostające w realnym zbiegu, w jednym czy też w kilku postępowaniach. Co więcej nie sposób zgodzić się z tym twierdzeniem, u podstaw którego leży założenie, iż wyrokiem łącznym łączy się prawomocne wyrok, skoro przepis art. 569 k.p.k. stanowi jedynie, że wyrok łączny wydaje się w sytuacjach, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, a warunki orzekania kary łącznej określone są w art. 85 k.k. Ten ostatni przepis nakazuje łączenie kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podziela więc tego ostatniego zapatrywania, co wydaje się o tyle istotne w niniejszej sprawie, że jego akceptacja, jak się wydaje, podważałaby racjonalność rozstrzygnięcia zawartego w pkt I zaskarżonego wyroku o rozwiązaniu węzła kar łącznych orzeczonych w wyrokach Sądu Rejonowego w Rzeszowie w sprawach X k 180/10 i II K 289/10. Uniemożliwiłoby to z kolei łączenie kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa w konfiguracjach w miarę korzystnych dla skazanego. Nie oznacza to oczywiście, że wysokości poprzednio orzeczonej kary łącznej nie powinno się, o ile to możliwe w danych uwarunkowaniach, uwzględniać przy miarkowaniu wysokości nowo wymierzonej kary, co jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie uczynił. W praktyce orzeczniczej prezentowany jest bowiem pogląd, że orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym, nie może pociągać skutków mniej korzystnych od tych, jakie pociągałoby dla skazanego oddzielne wykonanie kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażano niezmiennie zapatrywanie, że kara łączna orzeczona w wyroku łącznym nie może stwarzać dolegliwości większej od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu. Także jeszcze w powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25. 02. 2005 r. (I KZP 36/04) wskazano na jedyny możliwy kierunek działania kary łącznej i wyroku łącznego - na korzyść sprawcy, nie pogorszenia wyrokiem łącznym sytuacji skazanego w stosunku do tej, jaka była przed wydaniem

tego wyroku. Kara łączna, istotnie bowiem działa jedynie w kierunku korzystnym dla sprawcy przestępstw (wyjątek stanowi sytuacja wskazana w zdaniu drugim art. 88 k.k.). Podobnie Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 01. 08. 2007 r. (IV KK 195/07, LEX nr 296718 - "orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym nie może pociągać skutków mniej korzystnych od tych jakie wypływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar podlegających połączeniu") oraz w wyroku z dn. 19.03.2008 r. (IV KK 45/08, Biul. PK 2008/6/6 - "z natury wyroku łącznego wynika, że orzeczona nim kara łączna nie może wywoływać dla skazanego skutków mniej korzystnych niż te, jakie wynikają dlań z wykonania poszczególnych kar orzeczonych w jednostkowych wyrokach).

Przypomnieć jednakże wypada, że w postanowieniu z dnia 04. 07. 2007 r. (V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74) Sąd Najwyższy m.in. stwierdził, co następuje: istotnie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego w okresie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r. wyrażano niezmiennie zapatrywanie, że kara łączna orzeczona w wyroku łącznym nie może stwarzać dolegliwości większej od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu. Przedstawione wyżej poglądy sprowadzają się do aksjologicznie umotywowanej tezy, zgodnie z którą istotą ustawowego rozwiązania sposobu łączenia kar jednostkowych jest zapewnienie skazanemu - w drodze odpowiedniego obniżenia wymiaru kary - korzystnego ukształtowania kary łącznej. Wolno sądzić, że przyczyną formułowania tej tezy jest przekonanie, iż wynika ona z treści art. 86 § 1 k.k. albo - czego wykluczyć nie można - sugestia, że prawidłowe stosowanie tego przepisu wymaga przypisania mu, jako ratio legis, działania na korzyść skazanego. Jest to jednak próba przydania normie zawartej w tym przepisie znaczenia, jakiego w rzeczywistości nie posiada. Nie wynika ono w szczególności z samego jedynie faktu ustalenia w tym przepisie określonych granic wymiaru kary łącznej. Rozwiązanie polegające na zapewnieniu stosującemu prawa swobody w zakresie wymiaru kary łącznej w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k. jest niewątpliwie wyrazem aprobowanej przez ustawodawcę aksjologii. Pozwala bowiem, w przeciwieństwie do niektórych innych współczesnych rozwiązań, na wymiar kary w przedziale od absorpcji do kumulacji. Nie jest to zatem rozwiązanie przyjmujące jako obowiązujący system absorpcji czy asperacji, a więc rozwiązania wyłącznie korzystne dla skazanego. Można - co oczywiste - nie akceptować normy wyrażonej w art. 86 § 1 in principie k.k. w zakresie, w jakim ustala granice kary łącznej orzekanej w wyroku łącznym (a nie tylko orzekanej jednocześnie), nie można jednak zabiegiem interpretacyjnym zmieniać jej treści, bo uczynić to może tylko ustawodawca, różnicując granice wymiaru kary łącznej orzekanej jednocześnie i granice takiej kary orzekanej w wyroku łącznym obejmującym orzeczone uprzednio kary łączne.

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21. 08. 2007r. (II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6), w którym stwierdził, że ustawodawca nie unormował odrębnie kwestii orzekania kary łącznej w wyroku łącznym. Mimo oczywistej możliwości nie uzupełnił treści art. 85 k.k. czy 86 § 1 k.k., tak by przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym sąd brał za podstawę, w miejsce kar jednostkowych wymierzanych za zbiegające się przestępstwa, kary łączne, jeżeli zostały orzeczone w poszczególnych sprawach. Jednoznaczne językowo brzmienie art. 86 § 1 k.k. (przy braku odmiennej regulacji) zobowiązywało sąd do rozwiązania kary łącznej orzeczonej w uprzednim wyroku łącznym i wymierzenie nowej kary łącznej w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych orzeczonych tymi wyrokami do sumy kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa. Artykuł 86 § 1 k.k. nie wyklucza możliwości wymiaru kary łącznej przy zasadzie kumulacji, co stoi w sprzeczności z tezą, iż istnieje ustawowe wymaganie orzekania kary łącznej w sposób korzystny dla skazanego. Wymierzenie in concreto kary łącznej przy stosowaniu zasady kumulacji, uzasadnionego rezultatem dokonanych ocen, nie jest sprzeczne z prawem ani z aksjologią ustawy. Nie ma zatem żadnych podstaw do zaakceptowania tezy, że "granice nowej kary łącznej wyznaczają także poprzednie kary łączne". Nie sposób zaakceptować tezy, że racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć zatem charakter jednokierunkowy. ***W niektórych wypadkach, uwzględnienie okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu (liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe) prowadzić może - w wyniku stosowania dyrektyw prewencji szczególnej i ogólnej - do potrzeby orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej surowszej od tej, jaka wynikałaby z sumy wymierzonych uprzednio kar, wyliczonej z pominięciem kar jednostkowych objętych karą (karami) łączną.***

Także w postanowieniu z dnia 01. 10. 2002 r. (V KK 73/02, LEX nr 56827) Sąd Najwyższy stwierdził, że wymierzenie kary łącznej w pewnych wypadkach może prowadzić do pogorszenia sytuacji skazanego, a temu nie stoją na przeszkodzie ani standardy konstytucyjne, ani standardy określone w ratyfikowanych umowach międzynarodowych chroniących uniwersalne prawa i wolności człowieka. Tę kwestię trafnie ujął w jednym ze swoich orzeczeń Sąd Apelacyjny w Krakowie (zob. wyrok z dnia 31.05.2007 r., II AKa 96/07, KZS 2007/7-8/56) stwierdzając, że nie ma żadnych podstaw, by przyjmować, iż istotą kary łącznej orzekanej w wyroku łącznym jest tworzenie sytuacji korzystnej dla oskarżonego. W praktyce rzeczywiście tak dzieje się najczęściej, ale nie oznacza to, by takie korzystne rozwiązanie musiało być stosowane i to maksymalnie. Inną jednak - co oczywiste - jest kwestia nie pogarszania sytuacji skazanego (jeśli już nie orzekania na korzyść), a inną orzekanie na niekorzyść i ewidentne pogarszanie jego sytuacji.

Wydaje się jednak, że w pełni racjonalne jest stanowisko, zgodnie z którym jakkolwiek wyrok łączny nie musi obejmować jedną karą wszystkich skazań zgłoszonych do zbadania i może zawierać kilka kar łącznych, to jednak ich suma nie może być dla skazanego mniej korzystna od wykonywania poszczególnych kar bądź wykonywania kar łącznych orzeczonych poprzednio i kar za pojedyncze przestępstwa (zob. postanowienie SA w Krakowie z dnia 10.05.2001 r., II AKz 115/01, OSA 2002/1/4).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że brak było podstaw do uwzględnienia postulatów skazanego zgłoszonych w trakcie rozprawy odwoławczej. Treść przy tym tego wyroku, jak i treść jego uzasadnienia wskazuje w sposób oczywisty, iż Sąd I instancji uwzględniał zasady wyżej wskazane.

Jak wspomniano już wyżej w niniejszej sprawie istniała większa liczba możliwych konfiguracji łączenia kar. Te jednak przyjęte przez Sąd Okręgowy były najkorzystniejsze dla skazanego. Ponieważ zarówno skazany, jak i jego obrońca nie formułują konkretnych zarzutów w tym zakresie, gdyż skazany ograniczył się w zasadzie do twierdzeń, iż jego zadaniem określone wyroki winny być połączone, szczegółowe omawianie tych kwestii w niniejszym uzasadnieniu, przede wszystkim z uwagi na ilość możliwych kombinacji jest zbędne.

Nie ma racji skazany sugerując, iż wyrokiem łącznym nie objęto skazań w sprawie II K 625/01 i 25/04. Kara bowiem pozbawienia wolności orzeczona pierwszym z tych wyroków za przestępstwo została połączona z karą orzeczoną za przestępstwo w sprawie II K 908/10 (pkt IV wyroku). Podobnie kara wymierzona za przestępstwo w sprawie II K 25/04 została połączona z karą wymierzoną w sprawie II K 360/00 (pkt III). W każdym z tych przypadków, po orzeczeniu kar łącznych, sytuacja skazanego nieznacznie się poprawiła, gdyż w pierwszym wypadku skazany będzie miał do odbycia karę krótszą o 6 miesięcy, niż miałoby to miejsce w przypadku osobnego odbycia kar. W drugim zaś wypadku rzeczywiście odbywana kara będzie krótsza o 1 miesiąc. Kar natomiast orzeczonych w wyrokach II K 625/01 i 25/04 nie można było połączyć, gdyż cenzurę czasową w tym przypadku określał wyrok wydany w sprawie II K 360/00 w dniu 30 maja 2000 roku, a czyny objęte wyrokiem w sprawie II K 625/01 zostały popełnione w okresie od 29 sierpnia 1999 r. do dnia 19 czerwca 2000 r.

Jeżeli chodzi o sugestię skazanego, iż kary za wszystkie czyny popełnione w latach 1999 i 2000 r. powinny być objęte jedną karą łączną to już z przyczyn wyżej naprowadzonych było to niemożliwe (wszystkie czyny objęte wyżej wspomnianymi wyrokami były popełnione w latach 1999-2000).

Kary orzeczone natomiast w wyrokach wydanych w sprawach II K 289/10, X K 180/10 i 2241/10 zostały objęte karami łącznymi ujętymi w pkt V i VI wyroku, przy czym w tym wypadku Sąd wziął również pod uwagę skazanie w sprawie II 626/08. Łącząc kary wymierzone w tych wyrokach Sąd uwzględnił najkorzystniejszą dla skazanego konfigurację, a kary łączne wymierzone w wyroku łącznym w miejsce kar orzeczonych za przestępstwa ujęte w tych wyrokach stwarzają korzystniejszą sytuację dla skazanego, gdyż będzie on miał do odbycia karę pozbawienia wolności krótszą o 1 miesiąc (przy uwzględnieniu nawet kar łącznych orzeczonych we wcześniejszych wyrokach).

Kary natomiast orzeczone w wyroku II K 1129/10 mogłyby być łączone z karami orzeczonymi w wyrokach opisanych w pkt 14, 15, 16 wyroku, lecz Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone na k. 17 i 18 uzasadnienia i w z uwagi na to oraz kierunek apelacji, szersze rozważania w tej kwestii są zbędne, w szczególności, gdy

wobec skazanego nie ma żadnych podstaw do kształtowania kary łącznej na zasadach absorpcji lub też wymierzenia mu kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Podkreślić przy tym ponownie należy, że art. 85 i 86 § 1 k.k., określające w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest więc żadnym obowiązkiem sądu orzekającego czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste - zgodnie z tym, co przedstawiono już wyżej - że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym istotny wpływ ma również zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Celowość karania, bez czego kara nie byłaby sprawiedliwa, uzasadnia uwzględnienie okoliczności zaszłych po wymierzeniu tych kar, a w tym zachowania skazanego w trakcie wykonania kar. Skazany natomiast jest osobą wielce zdemoralizowaną, powracającą na drogę przestępstwa mimo wielu uprzednich skazań i w związku z tym stosowanie względem niego zasady asperacji na warunkach zbliżonych do absorpcji, a tym bardziej zasady absorpcji byłoby bezzasadne, mimo poprawnego jego funkcjonowania w warunkach izolacji.

Trzeba przy tym pamiętać, że znaczne redukcje kar - w każdym przypadku - stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił.

Istotne więc znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.

Końcowo zauważyć jeszcze należy, że kary orzeczonej w sprawie II K 1129/10 nie można połączyć z karami orzeczonymi w sprawach, X K 180/10 i II K 289/10, gdyż przestępstwa za które wymierzono kary w sprawie II K 1129/10 zostały popełnione w okresie od 21 lipca 2010 r., a wyroki w dwóch kolejnych wcześniej wymienionych sprawach zapadły odpowiednio w dniach 8 kwietnia 2010 r. i 29 czerwca 2010 r. Nie mogła być ona również połączona z karą orzeczoną w sprawie z uwagi na to, iż kara ta uległa połączeniu z karami orzeczonymi w sprawie II K 289/10 (pkt VI wyroku).

Z wyżej naprowadzonych względów Sąd utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy oskarżonego za bezzasadną.